

Waarom ik?

Gea Mulder

De Stiep *Educatief*

Colofon

Auteur: Gea Mulder
Redactie en productiecoördinatie: Ria van Adrichem en
Itie van den Berg
Illustraties: Bregje van de Belt
Foto op de achterkant: Henk Reinink
Vormgeving en editing illustraties: Peter Uil/De Bladenkamer,
Zwolle
Druk: Document Centre NHL Stenden
ISBN: 978-90717-404-28

Met dank aan de medewerkers van De Stiep Educatief: Leonie van de Wetering, Hennie Albers, Monique Oechies (ook docent NT1), Marchien Brinksma en Liesbeth den Heyer (ABC Drenthe), team Zeden van de politie Noord-Nederland.

Wil je zelf een ervaring delen?
Bel met telefoonnummer 0900-0101 van Slachtofferhulp Nederland. Zij zeggen: Je mag ons je verhaal vertellen. Ook anoniem. Samen kijken we wat je nu nodig hebt. Je bent niet alleen: wij helpen je verder.

Dit verhaal is een verzonnen verhaal dat uitgaat van gebeurtenissen die echt kunnen gebeuren. Enige overeenkomst met bestaande personen berust op toeval.

Niets uit deze uitgave mag gekopieerd worden zonder uitdrukkelijke toestemming van de uitgevers.
© 2023

Besteladres:
De Stiep Educatief
T (0181) 404782
E bestel@stiep-educatief.nl
I www.stiep-educatief.nl

Inhoud

Mijn Guusje	8
Rooie	9
Zwijgen	17
Dom, dom meisje	23
Wat gaan ze doen?	33
Vrij, maar...	44
Weg van huis	51
Een nieuw begin?	60

Mijn Guusje

*Als ik naar Guusje haar vrolijke, blauwe
ogen kijk, ben ik dankbaar dat ze gezond is.
Dankbaar dat het goed met ons gaat.
Het heeft lang geduurd, maar met de hulp
van mijn ouders en nieuwe vrienden,
kan ik de wereld weer aan en geniet ik elke
dag van mijn dochter.*

Jasmijn

Rooie

Jasmijn

Mijn ogen zijn gesloten, maar slapen lukt niet.
Nog vijf dagen, vijf dagen, zeg ik tegen mezelf.
Vijf dagen moet ik zien door te komen en dan zes weken vrij.
Die gedachte geeft mij rust.

'Jasmijn, Jasmijn, word je nu wakker?
Of moet ik soms boven komen?',
roept mijn vader onderaan de trap.
'Jeetje man, doe eens rustig.
Ik ben net wakker', mompel ik zacht.
Maar ik stap toch uit bed en kleed me aan.
Een half uur later sjok ik de trap af.

Net op tijd

'Ook goedemorgen', bromt een boze stem
als ik even later in de kamer sta.
'Je brood staat klaar op het aanrecht.
Niet weer weggoaien, ik hoor alles.'

'Nee-hee', beloof ik. Maar ik denk:
Ja, ja, je zegt dat je alles hoort.
Maar waarom hoor je dan niet hoe het op school is?
Je moest eens weten...

Met tegenzin fiets ik even later naar school.
Net als andere dagen fiets ik een eindje om,
zodat ik maar net op tijd op school ben.
Dan kom ik hen niet tegen.
Als ik mijn fiets wegzet,
zie ik dat iedereen al binnen is.
Ik ren over het plein.
Mijn tas bonkt in mijn zij.

Veel te snel is de les voorbij.
De bel gaat. Pauze!

Iedereen stormt de klas uit.
Ik gluur in mijn broodtrommel.
Gadsie, een dikke laag boter met pindakaas.
Bah, denk ik, hoe vaak moet ik nog zeggen dat ik dat niet lekker vind.

Wie hebben we daar

Ik loop de klas uit naar de kantine.
Ineens wordt de weg versperd.
Voor mij staan Roelien en Max.
Vanaf de eerste klas hebben ze de pik op mij.
En waarom is nog altijd de grote vraag.
'Kijk, eens, wie hebben wij daar', slijmt Roelien.
'Onze grote vriendin Jasmijn', zegt Max.
'Heeft je lieve pappie je broodje gesmeerd?
Of mocht jij het zelf een keer proberen?'
Ik durf niets te zeggen, dus zwijg ik maar.
'Hé rooie, ik vraag je iets.'
'Zal wel klaar gemaakt zijn door haar vader',
lacht Roelien hard.
'Ze is te dom om het zelf te kunnen.'
Max stapt langzaam opzij en laat mij door naar
de kantine.

Mijn boterham smaakt me niet.
Godzijdank, de bel gaat alweer.
Ik ben weer even gered.
Terwijl ik op wil staan, komt Roelien dicht bij
mij staan.
Ze fluistert: 'Ik pak je nog wel.'

Kom jij maar mee...

De laatste les van die dag kruipt voorbij.
In gedachten verzin ik allemaal smoesjes om eerder weg te mogen, maar ik zwijg.
Als de les voorbij is, vlieg ik als eerste de klas uit. Ik ren naar het fietsenhok en ruk mijn fiets uit het rek.

Op het plein spring ik al op het zadel.
Mijn fiets bonkt de stoep af.
De pedalen vliegen in het rond.
Ik ben bijna bij de bocht en kijk achterom.
Ohh nee! Neeee! Ze komen achter me aan.
Nee, niet weer.

Mijn voeten trappen zo snel, dat ik bijna val.
Ik voel het zweet over mijn rug lopen.
Toch halen ze mij in en komen naast me fietsen.
'Zo, waar dacht jij heen te gaan?', zegt een stem.
Max!

'N... ner...gens', zeg ik.
In gedachten denk ik: Weg van jullie, eikels.
'Kom jij maar mee met ons, varkentje!'
zegt Roelien met een schelle stem.

Trekken en duwen

Ze trekken en duwen en ze dwingen mij mee te gaan.

Ik kan geen kant op en fiets mee het bos in.

In de verte zie ik Rik en Kim staan.

Ik herken hun rotkoppen al van ver.

Als we bij hen zijn, trekken ze mij van mijn fiets af.

Aan mijn arm trekken ze mij de bosjes in.

'Zitten, kutwijf,' zegt Max.

'Mag ik deze keer op de uitkijk,' lacht Kim.

'Ja, toe maar,' zegt Max.

Ze trekken aan mijn lange haren en duwen tegen mij aan.

Ik struikel en val plat op mijn gezicht.

Het zand brandt op mijn wangen en mijn neus.

Mijn benen doen pijn.

'Fietser! Fietser!', hoor ik Kim geschrokken roepen.

Dit is het signaal voor de anderen om ervan door te gaan.

Snel rennen ze naar hun fietsen.

En drie tellen later zijn ze al weg.

Ik wil opstaan, maar alles doet pijn.

Het moet, zeg ik streng tegen mijzelf.

Sterk zijn. Kom op.

Je kunt naar huis.

Kan ik je helpen?

Als ik mijn fiets oppak, schrik ik van een stem.

'Is je fiets stuk, meisje?'

Ik draai mij om. Voor mij staat een oudere dame.

Ze heeft een jurk aan met bloemen erop.

Ik kijk naar haar gezicht, een lief gezicht.

Net zulke blauwe ogen als mama.

Die ogen kijken bezorgd naar me.

'Is je fiets kapot?', vraagt ze weer.

'Kan ik je helpen?'

Iemand die me wil helpen, wat lief.

Maar ik kan niet zeggen wat er gebeurd is.

Daarom jok ik:

'Nee, mijn fiets is niet stuk. Ik ben gevallen.'

'Heb je je pijn gedaan? Ben je gewond?'

'Nee, nee', wimpel ik af.

'Het gaat prima met me.'

Ik pak mijn fiets en vlucht naar huis.